

SĂPTĂMÂNAL RELIGIOS
Redacția și Administrația
Cluj Str. Joka (fost Nicolae Iorga) Nr. 6

ABONAMENTUL plătit înainte: pe un an 16.000 Lei, pe 6 luni
8.000 Lei, pe 3 luni 4.000 Lei. Abonamentul de sărbători este dublu.
— Se poate plăti și prin cecul nostru poștal Nr. 40.646 —

Apare săptămânal sub îngrijirea unui comitet
înregistrat la Tribunalul Cluj sub Nr. 85 din 1938
Autorizația de reapariție Nr. 3.651 din 1946

ZIUA MISIONARA

IN MEMORIA TATĂLUI MEU

Despre evlavie către Preasfânta Inimă

de ILEANA Dr. CIMOCA

Noua împărăție, a lui Isus Hristos, se întemeiază pe iubire. *Pe iubire...* Acest sentiment e unic în mărimea lui plină de mister. Pentru acest sentiment s'au creat lumile văzute și nevăzute. Acesta este egal cu fericirea însăși, care se înțelege prin dragostea omului față de Dumnezeu sau a lui Dumnezeu față de om apoi a oamenilor între ei pentru Dumnezeu. Această mulțumire prin iubirea cea mai curată și dezinteresată, este fericirea pe care o caută inima dumnezească și apoi cea omenească, care este din esența celei dintâi creată.

Sfântul Augustin spune: „iubește pe Dumnezeu și apoi fă ce vrei”. Sfântul Pavel spune: „Dumnezeu dragoste este”. De aceea nici o lucrare a noastră nu se valorifică, dacă ea nu este bazată pe acest fundament al iubirii către Creatorul nostru. Sau, noi nu ajungem prin viața noastră la El, dacă nu împărechem totul cu iubire. Deci viața noastră va fi sublimă dacă o vom pune ca jertfă pe altarul iubirii divine.”

Mântuitorul ni-a spus: „mi-e sete”... iar Sf. Biserică adaugă... de suflete, adică de dragostea lor. Insetoșat de sufletele oamenilor, Dumnezeu s'a coborât între ei ca să-i preschimbe în fiii săi, plini de dragoste și de adevăr! Lumea, la venirea Sa era păgână, era „sălbatică”, o sălbătică viță părăsită. Aluatul sufletelor crescut la întâmplare, numai din propria putere din sâmburele spiritual cu care s'a născut, era încă nedospit de drojdia puterii dumnezeiești și astfel era incapabil să se ridice la o viață supranaturală. Isus venind, a găsit terenul spinos,

Dumineca trecută s'a sărbătorit în toată lumea ziua misionară: o zi în care creștinii se roagă pentru întoarcerea păgânilor la credința creștină și și dau obolul lor pentru susținerea misionarilor.

Misionarii sunt preoții și călugării, care își părăsesc țara și familia pentru a merge în țările păgâne și a vesti Evanghelia, după porunca Domnului: „Mergeți în toată lumea și vestiți Evanghelia la toată făptura”.

Dragostea lui Hristos îi poartă prin țări sălbatice, și-i ajută să învingă greutatea nemai auzite.

Inchipuiți-vă misionarul din Africa de mijloc: țară acoperită cu păduri virgine, râuri mari fără poduri, fără drumuri, cu călduri îngrozitoare. Dar mai mare greutate are misionarul cu hrana: cât de greu se poate adapta un european să se nutrească cu greeri prăjiți, cu turta de viermi și cu rădăcini de manioc, după obiceiul de a se nutri al oamenilor de acolo.

Dar în țările înghețate de la Nord, cu iarnă neîntreruptă tot timpul anului? Misionarul îmbrăcat cu piei de animale, călătorește cu săniuțe trase de câini și străbate depărtări mari pentru a găsi așezări omenești. Dar ce sunt și acestea? Niște biete colibe de ghiață. Și când misionarul se stabilește într'un loc, își construiește biserica tot din ghiață. Mâncarea lui aici se compune numai din untură și carne de pește.

Biserica noastră are azi peste 80.000 de misionari, preoți, călugari și călugărițe, răspândiți în toate țările în care încă n'a pătruns lumina creștinismului.

Mai mult se lucrează astăzi în Africa de mijloc, unde se botează în fiecare an mai bine de o jumătate de milion de păgâni. Deasemenea creștinismul se răspândește cu pași repezi în China și în Japonia.

Noi Români încă avem 4 misionari moldoveni în țările

păgâne: doi în China și doi în Africa. Cei mai mulți misionari pleacă din țările din Apusul Europei, unde creștinismul e mai viu.

Dupăce Dumineca trecută ne-am făcut întrucâtva datoria față de misionari și față de popoarele păgâne, rugându-ne pentru întoarcerea lor și dând banul nostru pentru a se susține misionari și pentru a clădi biserici, școli și spitale în țările păgâne, e bine să ne întoarcem privirea și la noi acasă. Și nouă ne trebuiesc misionari: ne trebuiesc preoți buni și sfinți, care să nu aibă alt dor și alt gând decât acela de a preamări pe Dumnezeu și a mântui sufletele.

Fără de preoți buni, apostoli

adevărați, noi vom deveni mai păgâni ca păgânii, după vorba Scripturii: „Și vor fi cele din urmă ale omului mai rele decât cele dintâi”.

De aceea să ne rugăm ca Dumnezeu să ne trimită și nouă misionari, apostoli adevărați. Și pentruca să nune afundăm în întunec e de lipsă ca fiecare creștin să devină un misionar. Căci un creștin adevărat nu se mulțumește să spună în fiecare zi, în rugăciunea Tatăl nostru „Vie împărăția ta”, ci se năzuește, prin cuvântul său prin pilda sa și prin rugăciunile sale, ca împărăția lui Dumnezeu să se instăpânească în suflete.

Pr. N. Pura

Spovedania nu e roditoare?

de T. HERNEANU

Sectarii tună și fulgeră împotriva spovedaniei spunând că nu e roditoare ci în loc să ridică virtutea creștinilor o scoboară! Știind ce ușor poate scăpa de păcat prin spovedanie — poporul se vede îndemnat să nu lupte pentru ocolirea păcatului ci putând să se spele mereu — păcătuiește mereu. O rânduială care mai mult strică decât folosește nu poate fi dela Dumnezeu ci dela oameni, deci: la o parte cu spovedania, zic ereticii. Cam aceasta e linia de gândire sectară asupra tainei pocăinței.

Frate creștine, te întreb: oare bunătatea lui Dumnezeu este deplin roditoare? Oare nu abuzează poporul de mila Domnului ca și de taina spovedaniei? Oare nu se simt îndemnați să păcătuiască mulți creștini cari socotesc greșit îndelungă răbdarea Celui de sus? Oare n'ai auzit spunându-se: acum păcătuiesc, Dumnezeu e bun și mă va ierta!?

Sigur: s'ar cădea să judecăm

astfel: Dacă Stăpânul e bun se cade să fie și sluga bună, dacă el e darnic și mă tratează bine, trebuie să fiu și eu silitor a-i face pe plăcere. Așa ar fi cu dreptate și înțelept dar fapt e că mulți judecă întors și se poartă abuziv: Cel de sus e nespun de bun deci mă va răbda așa că... hai să ne facem pe voie.

Frate te întreb: ne putem noi oare ruga așa: „Doamne nu mai fi bun și iertător ci arată-te numai drept și pedepsitor, fiindcă — uite — cât de mult te vatămă faptele tale, cât de mult abuzează de îngăduința ta, cât de multă nepăsare și nerecunoștință rodește a ta îndelungă răbdare”.

Nimeni n'a cerut: „Doamne lasă-ți la o parte bunătatea fiindcă mai mult strică decât folosește poporului”.

Nimeni dintre cei credincioși nu dă lecții Celui prea înțelept privitor la bunătatea lui.

Nimeni dintre cei cucernici

(continuarea în pag. 4)

(continuare în pag. 3)

Vrednicia mea de om botezat

Un om botezat este un suflet în trup și Dumnezeu în acest suflet. Nașterea mea omească mi-a dat trupul și sufletul; botezul m'a făcut să mă nasc la viața dumnezeiască. Eu am primit mai mult în ziua când m'am botezat, decât în ziua când m'am născut. Ce eram în ziua în care m'am născut? Un biet pui de om. Ce am ajuns în ziua în care m'am botezat? Fiu al lui Dumnezeu. Nașterea mea de aci de jos m'a introdus într-o familie omească; botezul, în familia lui Dumnezeu, și de atunci eu îi pot zice lui Dumnezeu: „Tatăl meu“.

Venind în lume, eu nu eram dumnezeiesc; trăgându-mă dela Adam și Eva, eu am împărtășit moștenirea lui Adam și a Evei; într-o familie în care părinții au dat faliment, copiii se pomenesc fără de averea pierdută. Acelaș lucru aci: Adam

Descriere

Se'nalță psalmi spre Domnul
Ca fumul de tămâie
In umbra cenușie
A nopții, lin lovește
Cu aripa-i de vis, somnul
Ce prin văzduh plutește..

Liniștea-i despăcată
De-un dangătlung de clopot..
Stropi mari de ploaie'n ropot
Se sfarmă pe pământ..
O umbră 'ngenunchiată,
Rostește-o rugă'n gând..

Citește trist pe carte
Un moș cu păr de nea..
Se stinge-o lumânare..
Și el se stinge-așa..

Dumitru C. Nicu

și Eva, prin păcatul original, au pierdut viața supranaturală. Ei n'au putut s'o mai lese urmașilor lor. A venit Domnul să ne-o dea. Botezul are de efect chiar restituirea vieții dumnezeiești: „Ieși din acest copil“, îi spune preotul, în ziua aceea Satanei; „Ieși duh necurat și lasă locul Spiritului Sfânt“. Și aceasta se îndeplinește. Satana trebuie să asculte de porunca ce i s'a dat și Dumnezeu intră în sufletul botezat.

În orice moment, dacă sunt în starea harului, Dumnezeu trăiește în mine.

Raul Plus S. I.
Trad. V. Dridisjanu

Degeaba

Degeaba predicăm în lume
Despre dreptate și-adevăr,
Când nu le-avem acestea'n inimi,
Nici baremi cât un fir de păr.

Degeaba fălăim pe drumuri
Al libertății sfânt drapel,
Cât timp păcatul ne robește
Și nu vrem să scăpăm de el.

Frăție, pace și iubire —
Degeaba predicăm din gură,
Când sufletele ni-s cuprinse,
De răzburare și de ură.

De-am reclădi o lume 'ntreagă
Din temelie până sus,
Se va ruina de nu-i vom pune
Temeiu, iubirea lui Isus.

Să desbrăcăm întâi cu toții
Vesmântul nostru mincinos
Și doar atunci veni-vă'n lume,
Impărăția lui Cristos!

ION PURCABU

Rozete spirituale

Eroismul nu împarte altceva cu alții decât propria-i victorie.

Sinceritatea cucerește prieteni, durerile pe cei săraci, iar sfaturile bune pe cei rătăciți.

Ură și iubire

Minciuna peste tot se'ntinde,
Trufașă, fără rușinare,
Pe când d'n umbră răutatea
Lovește fără de cruțare.

Se pare cum că toată forța,
Intregul iad și-a adunat,
Din temelie să distrugă
Tot ce e bun și e curat.

E-o luptă surdă, uriașă
Între minciună și-adevăr —
De pace se vorbește 'ntr'una,
Ci ura spumegă'n răspăr...

Dintru'nceput tatăl minciunei,
Cun măr frumos a înșelat
Pe cei dintâi strămoși ai noștri
Să facă cel dintâi păcat;

Tot astfel prin cuvinte sterpe,
Cu-ale minciunei flori urzite,
Încearcă astăzi răutatea,
Să'nșele mințile pripite;

Dar fericirea se clădește
Pe adevăr și pe iubire —
Să piară deci sămânța urei
Și a minciuni iscodire.

Iubirea doar aduce'n lume
Balsamul păci-adevărate;
Acesta-i darul cel mai nobil
Al Dragostei crucificate...

A. CIPEANU

Câte le face Dumnezeu
ca un bun, pentru om le
face; iar câte le face o-
mul, sie-și le face, fie bu-
ne, fie rele.

Cu mai puțină forță învingi vitejia decât slăbiciunea.

Popoarele învață rugăciunile în anii dureroși, le uită în anii fericiți și le disprețuiesc în anii nebuniei.

Praful nu poate murdări razele ce-l luminează.

Păcătoșii trăiesc în societate numai pentru ei. Virtuoșii trăiesc în pustiu numai pentru societate.

Virtutea unei inimi e mai de preț decât sângele ei.

Cel mai puternic războinic este răbdarea.

Bogăția adoarme spiritul, sărăcia adoarme carnea.

Suntem obișnuiți a vedea la bogați cecece au, fără a băga de seamă la cecece le lipsește.

Cel ce are ce dorește e mulțumit; cel ce nu dorește cecece nu are e fericit.

Călătorim prin vreme chemați de veșnicie și învinși de propria noastră neliniște sufletească.

Când nu putem descoperi adevărul ne laudăm că am găsit punctul din care lipsește.

Lingușește-te și poporul te va pune în fruntea lui. Isus nu-ți va face statuie.

Noi ne rugăm lui Dumnezeu, în felul în care, după priceperea noastră, credem că-i poate fi mai plăcut.

Tot ce poate da omul mai cu folos e milostenia; tot ce poate da omul mai nobil sunt lacrimile; tot ce poate da omul mai mult e sângele.

ANTON CRIȘAN

Toderică, dragul mamei

Într'un sat, așezat undeva pe o vale largă și mănoasă, trăiau doi oameni, și mare bucurie aveau la casa de copilul lor, de Toderică, că așa-i puse popa numele la boez.

Toderică alb, grasuț, frumos, era dragul mamei și-l iubeau părinții ca ochii din cap. Îi păziau să nu l a tingă nici un strop de apă rece. Mamă sa Sevastia, de drag ce-l avea, când lucra pe afară, tot pândea pe la ferestre, nu plânge copilul.

Sevastia pune de mâncare, se așeza și ea la masă, cu Toderică în brațe, îi lua mânuța indemnându-l: — Dă în tată-tău, dă.

Copilul lovea pe tată-său, îl sgară pe obraz. Când aducea mâna aproape de obraz, Manoila umbra cu gura să i-o apuce, copilul mai tare îl lovea și era bucurie mare în toată casa.

Când plângea Toderică, Sevastia nu știa cum să-l înbune, îi da în

mână jucării, lucruri scilpitoare, sunătoare, tot i-ar fi dat, orice ar fi făcut pentru dragu mamei, numai să nu plângă.

Manoila dela șură venea să vadă ce-i cu Sevastia de nu grijește și nu pleca din casă, să-și vadă de lucru, numai dupăce Toderică conțenia din plâns și-l vedea împăciuit.

Când intra în casă s'uga ori alt om, vr'un cerșitor, Toderică îl lovea, se s'râmba înaintea lui — mă cioară — îi zicea cum îl învățase mamă-sa să zică lui tată-său. Străinul nu lua seama la necuviință, e copil, ce știe el. Părinții râdeau fericiți, laudau pe voinicosul copil și erau bucurosi când Toderică făcea pozna mai dihai.

Cât a fost mic, Toderică mânca din mâna mamei, acum, ce se făcuse măricel și putea birui cu mâna lui lingura, el se pune cel dintâi în fruntea mesii, aștepta mân-

care, ce i-o făcea lui, dechilin, totdeauna „ceva bun“. Ingerașu mamei nu putea mânca ori și ce. Apoi dupăce isprăvia Toderică s'apuca cu lingura: umbra prin blidul tată-său, uneori vârea mâncarea din blid pe fața curată a mesei și Sevastia ștergea în grabă fără să zică o vorbă legănată.

Manoila la una ca asta, se cam uita pe sub sprâncene, dar se liniștea la vorba nevetei:

— „Lasă-l omule, nu vezi că-i micuț, n'are pricepere“.

Văzuse Toderică, la un copil din vecini un sbiciu de cânpă. Una, două, să i facă și lui. Sevastia era în războiu și zorea cu brăgia, veneau Paștile și-i era rușine s'o afle cu războiul în casă. Nu și nu, îi trebuie sbiciu altfel nu-i pace.

— Du-te să-ți faci tată-tău — zise Sevastia stând din lucru, și învâlu cu privirea caldă chipul frumos al copilului, apoi ca și când și-ar fi adus aminte de ceva a izbit mai încolo cu brăgia. Suveica făcea zrr... până ajungea în cealaltă mână, Toderică s'a uitat mai întâiu holbat la

mamă-sa, apoi dacă a văzut că nu-i pe voia lui, se pune pe plâns, sbieret ca din gura șarpei și fără pic de lacrimă

— Taci, că-ți fac, — și se puse Sevastia să împletească sbiciu când, nu știa pe ce lume i de groaza de lucru ce avea: cu pânza, cu cloștele, cu purceii, ș'apoi în grădina n'a sămănat nimic, nici de-o foaie de ciapă. Nu-i arde ei acum de sbiciuri, dar n'are ce face.

— I găta uite îți pui și codoriște — și Sevastia luă o vergea dela războiu din re-tele căzute, puse sbiciul în codoriște și Toderică întinse mâna după el, mulțumit.

N'apucă Sevastia să se vadă bine în lucru, altă pricină, să-i facă și pleasnă să plesnească. — Acum n'am vreme, — se scăpă de zise ieșită din fire. N'apucă să gate vorba bine și Toderică se lăsă ciudos, jos, sbeară cât îi gura, se frământă pe pământ își stășie hainele cu codoriștea, apoi aruncă sbiciu și codoriștea și pâlăriuța din cap, bate cu palma în pământ, îi freacă păpu-

Pentru familia creștină

Grija de copilul mic

România e cunoscută în lumea largă între țările în care mor mai mulți copii mici în fiecare an, între naștere și patru-cinci ani, și faptul acesta trebuie să ne dea serios de gândit, tuturor Românilor.

Pentru că nu este numai o rușine pentru care lumea ne hulește pe drept cuvânt, ci și o mare și grea pierdere națională în fiecare an.

Mortalitatea aceasta neobișnuit de mare a copiilor noștri mici, se datorește la două cauze: sau copilul se naște prea slab, sau nu-i îngrijit cum trebuie în primii ani ai vieții lui mai ales. În afară de cauzele arătate mai înainte, din care se pot naște copii slabi și bolnavicioși, destinați morții mai înainte de vreme (moștenirea rea din părinți nesănătoși), — la unii se mai nasc copii slăbănogi și din alt motiv. El este că femeile însărcinate adeseori nu se hrănesc cu mâncări hrănitore și lucrează prea mult sau prea greu în vremea sarcinei, chiar și în lunile din urmă.

E lucru cunoscut că copilul câtă vreme e în pântecul mamei sale, dela zămislire până la naștere, se hrănește din mama lui, după legile naturale lăsate de Dumnezeu. Altfel, din ce ar crește el și s'ar desvolta, și s'ar face om? Dar nutreământul lui va fi de aceeași calitate ca și a mamei sale. Dacă aceasta nu are destule materii hrănitore, nu va avea nici hrana copilului.

Este de ajuns să privești mai ales în lumea mai săracă a satelor noastre, pe femeile însărcinate cât sunt de palide, de

amărate și de îmbătrânite pentru a-ți da seama că le lipsește ceva de căpetenie. Și aceasta e mâncarea hrănitore, care nu trebuie să fie multă pentru a fi hrănitore, ci de bună calitate.

Dar chiar și în familiile mai înstărite se pot vedea femei însărcinate tot atât de pierite. Pentru că deși ar avea din ce își pregăti o mâncare mai hrănitore nu știu cum să o pregătească, și să tem de bărbat să nu strice grăsime sau carne pentru mâncarea ei. De multe ori și femeile din familii sărace tot ar putea aduna din ce să-și facă o mâncare hrănitore, dar nici ea nu știe cum.

De aceea sunt de mare folos școlile țărănești, unde femeile noastre învață să pregătească mâncări substanțiale, hrănitore și bune, cu puțin lucru din ceace au.

Lăsând alte motivări și dovezi la o parte, noi vom spune aici că săvârșește un mare păcat femeia care poate să învețe să facă bucate bune și hrănitore din ce are și tot nu învață. Sau bărbatul care nu o lasă să învețe, spunând că-și pierde timpul în zadar sau care nu o lasă să se atingă la untură, la ouă sau la carne.

Dumnezeu nu ne-a lăsat să fim proști în lume, ci înțelepți. El ne-a poruncit „să stăpânim pământul” dându-ne spre hrană tot ce crește din pământ și toate viețuitoarele. Pe de altă parte, ne-a dat minte și înțelepciune, ca noi să ne trudim și să aflăm care ierburi și legume, care animale sunt bune de mâncare, și cum să le pregătim pentru hrana noastră.

Cine nu face acest lucru, pe lângă că nu-și va hrăni trupul cum se cade, mai săvârșește și păcat înaintea lui Dumnezeu, căci nu se folosește de darurile lui.

Noi Românii am fost un popor sărac, nu i vorbă, dar am trăit mereu în mijlocul naturii,

care ne dă de toate dacă știm cum să lucrăm pământul, ce să sămănăm în el. Care familie n'a putut avea, de sute de ani o grădină cu legume? Și totuși pe unele sate femeile noastre nici azi nu seamănă nici ceapă, morcovi, nici pătrunjel, nici alte legume.

Sărăcia e împreună cu neștiința, și amândouă ne-a făcut să ne hrănim slab, ori să mâncăm mult, dar alimente puțin hrănitore.

I. Agărbiceanu

Despre evlavia către Preasfânta Inimă

(urmăre din pag. 1)

mărăcinos, însă inimile încă proaspete, neîmbătrânite de anii civilizației, care de cele mai multe ori prinde în mrejele sale pe om cu trup, cu suflet. Inimi simple în care toate sentimentele erau nepreocupate, libere și sănătoase.

Sfântul Apostol Ioan „cel mai iubit” era culcat pe pieptul Mântuitorului la Cina cea de taină. Astfel i s'a arătat Sfintei Maria Margareta, după ce Mântuitorul i-a încredințat răspândirea cultului Prea Sfintei Inimi, ea fiind sediul iubirii Sale și arsenalul în care s'au făurit toate actele vrednice de un Dumnezeu, pentru noi oamenii. Sf. Margareta l-a întrebat pe Isus de ce n'a dat mai demult omenirii acest sprijin înfocat de iubire, acest preafrumos cult. Răspunsul a fost, pentru că în ultimele veacuri ale lumii se va răci dragostea în inimile oamenilor și acest izvor fericitor a fost rezervat pentru acel timp, ca să înflăcăreze din nou inimile lor pentru Bunul Părinte Cereșc. Ce cuprinde acest cult, cum se va face ca să aducă

roadele dorite? Sfânta Euharistie este și „Taina iubirei divine”, în care Dumnezeu se dăruiește spre viață „mai multă” sufletelor. Acest cult se desfășoară începând dela Sf. Euharistie până la cele mai mici mișcări ale noastre în viața de toate zilele. Astfel actele vieții noastre făcute din dragoste către Dumnezeu, vor avea o însemnătate nemărginită și vor fi trecute peste țărnițele vieții acesteia ca bunuri câștigate pentru viața veșnică. Și fiindcă fără Dumnezeu nimica nu putem realiza, dacă voim să fim între cinstitorii Inimei Sale, să-I cerem ajutorul și să-I facem promisiunea mult așteptată de Inima Sa Pra Sfântă: de a-L iubi după vrednicia Sa!

Ileana Dr. Clmoca

Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi. De aceea, nu ne temem, chiar dacă s'ar sgușui pământul și s'ar clătina munții în inima mărilor. (Ps. XLVI, 1-2).

celi din picioare de pământ, gândiți că acum a sfârșitul.

Biața muere prin câte toate îi făcu și pleasnă.

Toderică eși afară, hait, cu sbiciul după găini, după porci; galițele săreau gardurile, cotcorozeau spăimântate, vecinii ieșeau afară să vadă ce primejdie vine. Sevastia vedea și auzia, dar nu i-ar fi greșit copilului pentru bogățiile lumii, să-i zică o vorbă aspră, ori să-i bată, Doamne ferește.

Manoilă când auzi de câte-o năzbâtie de a lui Teodorică, clătina din cap, nu zicea nici el o vorbă măcar, de teamă să nu dea în ceartă cu nevasta.

De vrea Toderică să meargă cu caru, mergea, de vrea să măie el boii, îi mana, la târg mergea totdeauna, de mergea mamă-sa la o vecină, și el, ai fi gândit că lumea toată se învârtă după pofta lui.

Veni și vremea de școală. Numai de-l atingea cineva, Toderică se făcea roșu ca un rac fierț, lovea pe cine apuca. Odată de pedeapsă a rămas în școală să-l treacă ameaza.

Sevastia, dacă a văzut că au eșit copiii dela școală, numai al ei nu,

a pornit c'o falcă în cer și cu una în pământ, la școală, ocarând pe învățător. Și a luat pruncul de mână și l-a adus acasă, zicând: Popa vază-și de cărți să nu le roază șoarecii, dascălul și-o pus acum pe nas ochelari să vadă mai bine greșelele copiilor, numai pe dascălul lui nu și o vede, nu și-o aude, ce-i face pela nunți unde-i chemată nănașă.

Dragu mamii creștea ca din apă, se făcuse mare, plin ca un bunduc. Era vremea să-i fi și venit mintea, dar tot nu o avea. Iarna cât era ziuica fugea de se da cu sania pe duriișul dela moară, vara hoinărea cu cei care păzeau oile și porcii pe câmp. Nu să stee el acasă de ajutor, ori să umble la școală, când era vremea, ca alți copii. Nu mai biruia părinții cu el.

Lui tată său, Toderică îi ducea groaza. Nici la mâncare nu venea, când îi știa acasă. Se culca cu sluga în podul surii, ori în grajd. Învățase obiceiul de șterpelea lucruri mai mărunte din casă. Banul îl lua și de sub cheie Sevastia l'a prins cu ocaua de câteva ori, a răcut molcon, să nu afle Manoilă.

Era așa ca două săptămâni până'n

Paști. Ieri, a lățeri, venise cucul și-și spunea, voios, numele prin grădini. Mirosul de pământ proaspăt împrăștia mireasma pe câmpie.

Manoilă cum zăbovisse acasă, pe drum gândea, că stă cu caru în loc, cât îi era de grabă să ajungă odată să se pule în lucru. Numai când a gătat de suit coasta din jos, luă seama, că nu-i cărceia. Ce-i de făcut? Făr' de cărceie n'ai ce face. Nu se gândi mult, trase caru la o parte, desjugă un bou și acasă după cărceie.

Când să între în curte aude în casă bufnituri, strigăte răgușite, vaiete. Ce să fie, și, Manoilă, din doi pași fu în prag. Împinse repede ușa, și par'că printr'un paenjinis ce se așezase deasupra ochilor, putu vedea: fecioru, care nu luase seama c'a intrat cineva, îi căra mame-sii c'o mână în spate, în cap, în piept, unde apuca, iar cu cealaltă o ținea strâns de cosițe.

Pândise, lăpădatu, până ce tată-său a plecat de-acasă, de mamă sa nu se te nea el. Pe ea o văzuse ducând grăunțe la purcel și de te buzna în casă, ață la ladă și cotrobat după bani.

Sevastia dela coteț a auzit ușa scârțâind în țâțani și a venit iute să vadă cine-i. Dacă a văzut pe Toader umblând la ladă, a luat un lemn dela vază, l-a spus întâiu cu buna, să iasă afară. El nici una nici două, s'a încărcat de părul mame-si și dă-i și dă-i, cum nu vezi una ca asta la cei mai păgâni oameni.

Tocmai atunci nimerise Manoilă. L-a luat de ureche, fără să-i vatem, l-a scos frumuseț afară, l-a petrecut până la poartă, l-a îndreptat pe uliță, a închis poarta în urma lui, ca și când s'ar fi despărțit de un pretin, cu care a stricat prietenia. A întrebat pe muieră de cărceie, și-a căutat un om pe piață, să are în locul lui.

El nu spune nimic, luă drumul către oraș cu capul în piept, calcând apăsat, uitându-se din când în când înapoi. Se ducea să dea în mâna jandarmilor pe un fiu ce și-a snopit în bătaie părinții.

Gustau amândoi, tată și mamă, din apa amară, ce ieșea din izvorul, unde ei cu mâna lor, au pus otrava.

TOMA COCIȘU

MAMA MEA

Mama mea, era refugiul contra tuturor grozăviilor necunoscutului, aziul contra tuturor necazurilor negre.

Nu voi uita însă niciodată acea clipă a copilăriei mele, când într-o dimineață a Lunei Maiu, mama mea, urmată de o rază de soare, intră în odaia mea și-mi aduse un buchet de flori. Eram bolnav, condamnat de-a rămâne în pat și cum printre perdele se strecurau razele primăvăratiche de soare, mă simțiam trist în pătușorul meu și voiam să ies, să văd mereu pe măicuța mea.

Ușa se deschise și maica zâmbitoare intră, aducând razele și aerul de afară. Privirea ei, vocea ei și azi mi le aduc aminte cu drag, cu dor.

Să fi avut atunci vreo cinci ani și mama mea vreo patruzeci de ani. Mi se părea că nu există altă femeie mai frumoasă, mai bună, mai strălucitoare, ca mama mea.

Mama mea! Aș dori s'o întâmpin cu vorbe deosebite, cu vorbe întrădăns făcute pentru dânsa și cum nu sunt astfel de cuvinte, care ar putea să-mi curgă șiroaie de lacrimi binefăcătoare, mângâietoare, care să mă asigure că oiu vedea în ceruri... căci, fără să vreau mă preocupă această taină. Nu-mi vine să cred că de această mamă, de această unică ființă de

pe pământ, moartea mă va despărți pentru totdeauna.

Mi se pare că atunci când voi sfârși de a juca rolul meu în această lume; când voi înceta de-a străbate toate drumurile nebătătorite; când voi sfârși de-a înveseli lumea eu, povestind oboselile și preocupările mele, mă voi duce să mă odihnesc într'un loc, unde mama mea mă va primi. Și acest zâmbet de senină încredere mă liniștește. Acel loc îmi pare ca o viziune nelămurită. Dar chiar și în acel loc nelămurit îmi închipui că mama mea și-a păstrat același chip ce l-a avut pe pământ, cu părul alb ca argintul, cu fața ei frumoasă pe care i-am admirat-o. Gândul că chipul mamei mele ar dispărea din ochii mei pentru vecie, că din mama mea nu va rămânea nimic în afară de un pumn de țărână, acest gând nu numai că-mi sângeră inima, dar mă revoltă ca ceva ce nu se poate. Oh nu! am acel sentiment că în făptura mamei mele este ceva de care moartea nu se poate atinge. Și iubirea mea pentru mama mea, care a fost cea mai statornică dintre iubirile vieții mele, este cu totul neatârnată de orice legătură materială, așa că îmi dă dovada cea mai neclintită, că există un suflet.

După Pierre Loti

Fel de fel

Ambasadorul (reprezentantul) Jugoslaviei la Mexico (America), a spus că politica pe care o face țara sa, nu e dictată de Rusia Sovietică ci e politica unei țări care dorește o pace pentru totdeauna.

După unele știri, mai mult de 3500 prizonieri germani, ar lucra în Egipt sub comanda engleză, la întărirea fortificațiilor militare. Alături de aceștia, soldați din vechea armată regală jugoslavă, precum și unități grecești, sunt în serviciul armatelor engleze din Egipt.

Senatorul american Vandenberg a declarat, după întoarcerea dela Conferința de pace dela Paris, că nici America nici Rusia Sovietică nu doresc războiul și că trebuie să nu se mai vorbească de război. Să dea Dumnezeu să fie așa.

Un doctor francez, care a stat mai mulți ani în Africa, a descoperit acolo un copac, a cărui scoarță cuprinde în ea leacul contra tuberculozei (ofticeei). Acest copac l-a arătat un bătrân vrăjitor negru din acele locuri. Până acum, doctorul francez a putut vindeca mai mulți bolnavi de oftică, precum și de alte boale, cu medicamentul scos din acest copac minunat.

În formația guvernului din Iran (Persia) s'au făcut unele schimbări, nemaî intrând nici un ministru din partidul de stânga Trideh, care în guvernul trecut avea trei ministri.

I. P. S. S. Patriarhul Nicodim al Românilor, a plecat la Moscova, însoțit fiind de o delegație de ierarhi, pentru a face o vizită Patriarhului bisericii ortodoxe din U. R. S. S.

La alegerile comunale din Berlin, din primele 900.000 voturi, 475.000 au avut social democrații, 166.000 creștinii democrați, cam tot atâtea partidul unității socialiste, iar celelalte partide un număr neînsemnat de voturi.

Șeful administrației americane din Berlin, a declarat că până când democrația nu va fi garantată în Germania și capitala ei, trupele Statelor Unite nu vor părăsi această țară.

Trei elevi de liceu din Capitală, după ce au consumat un kg (uică), au hotărât să dea o lovitură, pentru a pune mâna pe bani. S'au dus la o adresă unde știau că vor găsi ce le trebuia și amenințând cu revoltele pe stăpâna casei, au furat ce a fost mai de preț în casă și au dispărut. La scurt timp, au fost prinși și arestați. Fapta lor a avut

Ci vom spune împreună: *fiindcă spovedania e din cer, ea este bună și binevenită, ea este roditoare și folositoare, ea este binecuvântată și mântuitoare.*

Deci se cuvine:

Mărire lui Dumnezeu care a dat-o și laudă creștinilor ce o primesc cu osârdie și cu gând curat.

T. Herineanu

grave urnări asupra părinților: tatăl unuia dintre ei la auzul vestei a avut un șoc nervos iar altul a paralizat.

Locuitorii unei mici localități Aletajo din Portugalia, au zărit pe cer nu de mult, un cerc luminos de un verde palid, străbătând cerul cu viteză mijlocie. La fel și locuitorii din Porto au zărit seara, un semn luminos, pe cer ce mergea dela apus spre răsărit. Mulți s'au întrebat ce să însemneze aceste arătări cerești? Noi spuneam că aceste semne cerești care se înmulțesc tot mai mult sunt chemări de sus ca oamenii să se întoarcă la Dumnezeu, căci altfel cupele mâinii lui Dumnezeu se vor vărsa în lume pentru că prea s'au înmulțit fărădelegile oamenilor pe pământ. (Apoc. 16, 1).

M. S. Regele Mihai I și Regina mamă Elena, în dorința de a veni în ajutorul populației din regiunile bătute de secetă, au mai dăruit un vagon de grâu, pe care l-au pus la dispoziția Comitetului pentru ajutorare a regiunilor lovite de secetă.

Fapta aceasta regală trebuie să fie pentru toți cetățenii țării un nou indemn de a-și face datoria, prin efortul lor, față de populația din regiunile infometate.

Comisiunea interministerială de comandament unic a hotărât să interzică cu desăvârșire dela data de 20 Octombrie a. c. achiziționarea și transportul grâului și porumbului și a celorlalte cereale, precum și făinurilor lor, în orice cantități efectuate de alte persoane decât organele înștiuite de stat în acest scop, prin legile și deciziile subsecretariatului de stat al aprovizionării.

Cei care vor contraveni acestor dispozițiuni, vor fi judecați după o procedură urgentă de către instanțe judecătorești înștiuite în acest scop și vor fi sancționați cu maximum de pedeapsă.

Atac banditesc simulat. Șeful serviciului asistenței divizia I a direcției generale CFR, intrând în biroul casierului plăților Vasile Eftimie, l-a găsit întins pe dușumea — în nesimțire — iar casa de fier deschisă.

Readus în simțire, casierul a declarat că în timp ce își făcea casa a fost atacat de trei indivizi înarmați, care au jefuit din casă suma de 16 milioane lei.

Din cercetările făcute de poliție, s'a putut stabili că atacul a fost simulat, iar autorul furtului este însuși casierul, care a fost arestat.

Banii i a ridicat în diferite rânduri, iar Sâmbătă trebuind să predea casa, a simulat un atac banditesc.

În școlile secundare învățământul religios a fost redus la o oră săptămânal pentru clasele I-IV-a. Iar din clasele VII-VIII-a a fost complet scos.

Garnetele de călătorie C. F. R. sunt valabile în forma în care se găsesc, până la 31 Dec. 1946.

Citiți și răspândiți gazeta „Vieța Crestină”.

Spovedania nu e roditoare ?

(urmăre din pag. 1)

nu se cade să delătore spovedania din pricina abuzurilor cu care o folosesc cei ne-aleși.

Dacă cele de mai sus și s'ar părea că nu alcătuiesc o judecată sănătoasă eu îți spun: abate-ți mintea dela întrebarea oare spovedania e mai mult folositoare ori stricătoreasă. Răspunde mi — din Biblie — la întrebarea: spovedania își are începutul DIN CER SAU DELA OAMENI?

Cu alte cuvinte: taina pocăinței a lăsat-o Dumnezeu prin Isus sau oamenii au născocit-o? Ce mărturisește Biblia despre deslegările de păcate? Oare nu mărturisește Biblia limpede că Dumnezeu și-a dat unor oameni — dreptul său de a ierta păcatele în locul și numele său?

Precum a trimis Tatăl ceresc pe Isus să ajute pe oameni să-și mântuiască sufletul (iertându-le păcatele), așa a însărcinat și pe apostolii săi cu puterea și porunca să ierte păcatele la cei ce se căiesc și se mărturi-

sesc a fi păcătoși (Ioan 20, 21-23).

Și vorbele și suflarea peste apostoli arată că s'a dat pentru toate vremurile un drept dumnezeesc. Ca și apostolii, toți cei ce poartă slujbă apostolească — înțeleg episcopii și preoții — prin spovedanie desleagă, iartă și spală sufletele de păcate cu scump sângele lui Isus (1 Ioan 1, 7 și 9).

Despre deslegare mărturisește textul: Mat. 16, 19 și Mat. 18, 18.—

Despre iertare, textul: Ioan 20, 23.—

Despre curățire prin sânge divin (pentru mărturisire) ne vorbește textul 1 Ioan 1 vers. 7 și 9.

Prin urmăre, dacă respectezi cuvântul lui Dumnezeu care e Biblia, trebuie să recunoști deschis și să strigi: *din cer, nu dela oameni* a venit la noi taina spovedaniei!

Și atunci nu are loc niciărei întrebarea dacă nu cumva taina această mai mult strică și e ne-roditoare.